

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Krajčoviča a sudcov JUDr. Ing. Antona Jakubíka a JUDr. Libora Duľu na neverejnom zasadnutí 26. októbra 2010 v Bratislave o sťažnosti odsúdeného **M. D.** proti uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. júla 2010, sp. zn. 5 Ntok 1/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 193 ods. 1 písm. c/ Tr. por. sťažnosť odsúdeného M. D. sa **z a m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici na verejnom zasadnutí uznesením z 30. júla 2010 sp. zn. 5 Ntok 1/2010, podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného M. D. na povolenie obnovy konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici z 30. augusta 2006, sp. zn. 2 T 6/04, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. marca 2007, sp. zn. 1 To 112/2006, ktorým bol odsúdený M. D. uznaný za vinného z trestného činu týrania blízkej osoby a zverenej osoby ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák., § 215 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že

najneskôr od augusta do 30. októbra 2003 v obci K., okres R. S., v rodinnom dome č. X., na dvore, záhrade a na ulici pred týmto domom svojej duševne chorej družke M. P., nar. X., často nadával, šikanoval ju, ťahal za vlasy, bil rukami, palicou, kutáčom, prútom a inými predmetmi, kopal ju, zaháňal na jej tele cigaretové ohorky, priväzoval ju v kuchyni o vodovodnú batériu, aby nemohla vyjsť z domu, čím jej spôsobil početné pomliaždeniny, podkožné krvné výrony, odreniny, popáleniny, ktoré by si v jednotlivých prípadoch spravidla

vyžiadali práceneschopnosť trvajúcu sedem až štrnásť dní, keby poškodená pracovala a zamykaním brány jej zamedzoval vychádzať na ulicu,

hoci už bol právoplatne odsúdený Okresným súdom Rimavská Sobota, a to

rozsudkom, sp. zn. 4 T 10/86, z 30. januára 1986 pre lúpež podľa § 234 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere tri roky, ktorý vykonal v prvej a druhej nápravno výchovnej skupine od 30. novembra 1985 do 30. novembra 1988,

rozsudkom, sp. zn. 4 T 116/93, z 27. októbra 1993 v spojení s uznesením, sp. zn. 4 T 116/93, z 11. januára 1995 pre pokus ublíženia na zdraví podľa § 8 ods. 1, § 222 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere dva roky, ktorý vykonal v druhej nápravno výchovnej skupine od 27. júna 1998 do 27. júna 2000,

rozsudkom, sp. zn. 4 T 123/94, z 28. septembra 1994 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 8 To 1911/94 z 10. novembra 1994 pre ublíženie na zdraví podľa § 222 ods. 1 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere štyri roky, ktorý vykonal v druhej nápravno výchovnej skupine od 27. júna 1994 do 27. júna 1998.

Za to bol odsúdený podľa § 215 ods. 1 Tr. zák., s použitím § 43 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 na výnimočný trest odňatia slobody vo výmere dvadsaťpäť rokov so zaradením pre výkon tohto trestu podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do tretej nápravno výchovnej skupiny.

Podľa § 73 ods. 2 písm. b/, c/, § 74 ods. 1 Tr. zák. (zákon č. 300/2005 Z. z., účinný od 1. januára 2006) mu bolo uložené ochranné protialkoholické liečenie ústavné a tiež podľa § 228 ods. 1 Tr. por. povinnosť nahradiť spôsobenú škodu trestným činom, a to M. P. v sume 7200 Sk a zdravotnej poisťovni S., a.s. v sume 11 814 Sk.

Proti už citovanému uzneseniu Krajského súdu v Banskej Bystrici o zamietnutí návrhu na povolenie obnovy konania podal odsúdený M. D. v zákonnej lehote sťažnosť, ktorú odôvodnil sám a tiež prostredníctvom obhajcu. V rozsiahlom podaní označenom zároveň aj ako dovolanie, takmer identickým čo do obsahu a rozsahu s návrhom na povolenie obnovy konania odsúdený M. D. opätovne poukazuje na to, že proces v pôvodnom konaní, ktorý sa skončil odsudzujúcim rozsudkom, nerešpektoval Čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, upravujúci zásady spravodlivého procesu. Konanie viedol zjavne zaujatý predseda senátu, ktorý odmietol protokolovať viaceré skutočnosti svedčiacie v jeho

prospech. Ďalej namietal správnosť zisteného skutku, postup krajského súdu pri hodnotení dôkazov, keď tento prihliadol výlučne len na usvedčujúce výpovede zaujatých svedkov a neprihliadol na viaceré dôkazy, ktoré nepotvrdovali dôvodnosť vznesenia obvinenia pre skutok z ktorého bol napokon uznaný za vinného. Rozhodnutie o jeho vine z vykonštruovaného činu je opreté aj o nezákonne získaný dôkaz – nahrávku na diktafón, urobenú svedkom Ď.. Okrem toho rovnako ako v pôvodnom konaní vyslovil nesúhlas s právnym posúdením skutku, namietal právny záver, že trestného činu sa dopustil ako obzvlášť nebezpečný recidivista podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. v znení účinnom do 1. januára 2006 ako aj aplikáciu ustanovenia § 43 ods. 1 Tr. zák. v spojitosti s § 299a ods. 4 Tr. zák. v súvislosti s rozhodovaním o treste.

V sťažnosti odôvodnenej prostredníctvom obhajcu taktiež namietal správnosť výroku o vine, preto, že tento je založený na výpovediach proti nemu zaujatých svedkov. Za najzávažnejší dôvod, pre ktorý mala byť povolená obnova konania ale považoval to, že v pôvodnom konaní neboli vypočutí jeho susedia H., a to zrejme preto, že títo nemali žiadne vedomosti o udalostiach uvedených v obžalobe, ktoré sa v skutočnosti nestali.

Z uvedených dôvodov navrhol napadnuté uznesenie zrušiť a vyhovieť jeho návrhu na povolenie obnovy konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preskúmal podľa § 192 ods. 1 Tr. por. správnosť výroku napadnutého uznesenia ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a zistil, že sťažnosť odsúdeného M. D. nie je dôvodná.

Krajský súd na verejnom zasadnutí dôvodne zamietol návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania, pretože nevyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli odôvodniť obnovu konania vo vzťahu k jednotlivým výrokom uvedeným v § 394 ods. 1 Tr. por., ktorých sa môže obnova konania dotýkať.

Obnova konania je mimoriadnym opravným prostriedkom, ktorého účelom je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach niektorých právoplatných rozhodnutí, a to v prípadoch, keď príčiny zistených nedostatkov vyšli najavo až po právoplatnosti pôvodného rozhodnutia. Odôvodňujú mimoriadny prienik do nezmeniteľnosti a záväznosti rozhodnutí vydaných v trestnom konaní.

Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol v pôvodnom konaní obsiahnutý v spise, uplatnený niektorou procesnou stranou alebo vykonaný. Naproti tomu za taký dôkaz nemožno považovať dôkazy, ktoré sú zjavné zo spisu, aj keď sa orgán, ktorý pôvodne rozhodoval, s nimi v rozhodnutí nevysporiadal alebo ich prehliadol.

Odsúdený M. D. s výnimkou námietky, že v pôvodnom konaní neboli vypočutí aj jeho susedia z pravej strany – H., neuvádzal v podanom návrhu a tiež v sťažnosti žiadne nové skutočnosti alebo dôkazy predpokladané v ustanovení § 394 ods. 1 Tr. por. ale sa domáhal opätovného posúdenia zákonnosti a odôvodnenosti pôvodného rozhodnutia. V konaní o obnove ale nie je prípustné takéto preskúmavanie. Riešiť možno iba to, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme a ak k tomu tak je, či by také dôkazy samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie vo vzťahu k výrokom taxatívne uvedeným v § 394 ods. 1 Tr. por.

Okolnosť, že ako svedkovia mohli prichádzať do úvahy aj susedia odsúdeného M. D., H., bola súdu známa už v pôvodnom konaní (viď stranu 9, prvostupňového rozsudku), ovšem konajúci súd a ani odvolací súd nepovažovali za nutné vykonať aj tento dôkaz na objasnenie veci a preverenie obhajoby odsúdeného, že žalovaný čin nespáchal.

Len púhy odkaz na existenciu ďalšieho možného dôkazného prostriedku, o ktorom mal súd vedomosť nemôže odôvodňovať záver, že vyšli najavo skutočnosti predtým neznáme, odôvodňujúce povolenie obnovy konania.

Uplatnením námietky o nevykonaní uvedeného dôkazu odsúdený napáda úplnosť dokazovania v pôvodnom konaní, teda správnosť postupu konania predchádzajúceho odsudzujúcemu rozsudku a vôbec berúc do úvahy aj jeho ostatné už spomenuté námietky domáha sa revízie pôvodného rozsudku, čo ale v konaní o obnove neprichádza do úvahy. Už vôbec nie je možné zaoberať sa jeho námietkami právnej povahy vo vzťahu k výroku o vine a treste, prípadne v tom smere, či pôvodné rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonávaných zákonným spôsobom (diktafónová nahrávka), resp. či vo veci konal sudca, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania a že malo dôjsť k porušeniu jeho práva na obhajobu zásadným spôsobom. V tomto smere ide o dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, e/, g/, a i/ Tr. por., ktoré odsúdený M. D. uplatnil v podanom

dovolání. Skutočnosť, že jeho dovolanie bolo odmietnuté uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 7. septembra 2009, sp. zn. 1 Tdo V 8/2009, pre nesplnenie základnej procesnej podmienky dovolania, ktorou je podanie dovolania prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), neoprávňuje odsúdeného žiadať, aby uvedené námietky právneho charakteru boli posúdené v konaní o povolenie obnovy konania. Naopak také skúmanie je možné len v rámci ž spomenutého dovolania, ktoré ako mimoriadny opravný prostriedok slúži k náprave procesných a hmotnoprávných pochybení v súdnych rozhodnutiach.

Z uvedených dôvodov preto Najvyšší súd Slovenskej republiky sťažnosť odsúdeného M. D. podľa § 193 ods. 1 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustná sťažnosť.

V Bratislave 26. októbra 2010

JUDr. Peter K r a j č o v i č , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková